

מאהב מתעורר

ג'יי אר וורד

סדרת הפגיון השחור

3

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פרק 1

“לעזאזל, זְדִיסט ! אל תקפוץ—”

קולו של פיורי נשמע בקושי מבעד לקולות הרכב שהתרוסק למולם. מה שלא מנע מהתאום שלו לצאת מהאסקלייד בזינוק בעוד המכונית נוסעת במהירות של שמונים קמ"ש.

“וי, הוא בחוץ ! תסובב אותנו !”

הכתף של פיורי נחבטה בחלון בזמן שווישס סובב את ההגה כך שהרכב החליק באופן מבוקר. הפנסים הסתובבו והאירו על זי המתגלגל על האספלט המכוסה בשלג. שבריר שנייה לאחר מכן הוא זינק על רגליו והתחיל לרוץ לעבר המכונית המקומטת ומעלת האדים שזכתה כעת לקישוט קדמי בדמות עץ אורן.

פיורי התבונן בתאום שלו והושיט יד לחגורת הבטיחות שלו. חוקי הפיזיקה אולי הפריעו לנסיעת הֶלְסְדִים שאחריהם רדפו עד לקצה הכפרי של קולדוול, אבל זה לא אמר שהם יצאו מפעולה. הממזרים האל־מתים האלה היו עמידים.

כשהאסקלייד עצרה בכבדות, פיורי פתח את דלת המכונית במהירות כשהוא מושיט יד לעבר הברטה שלו. אין לרעת כמה לְסְדִים יש ברכב, או איזה כלי נשק יש להם. אויבי גזע הערפדים נעו בלהקות ותמיד היו חמושים ! אלוהים אדירים ! שלושה מהמחסלים בהירי העור יצאו, ורק הנהג נראה מתנודד.

יחסי הכוחות הלא הוגנים לא האטו את זי. המטורף המתאבד רץ היישר לעבר משולש האל־מתים כשבידו רק פגיון שחור.

פיורי חצה את הכביש בריצה, ושמע את וישס רץ מאחוריו בכבדות. אבל לא היה בהם צורך.

בעוד משבי רוח שקטים הסתחררו באוויר, וריחו המתוק של האורן התערבב עם ריח הדלק הדולף מהמכונית ההרוסה, זי חיסל את שלושת הֶלְסְדִים בסכין בלבד. הוא שיסע את הגידים מאחורי הברכיים שלהם כדי שלא יוכלו לרוץ, שבר את הזרועות שלהם כדי שלא יוכלו להשיב מלחמה שצרה, וגרר אותם על הקרקע עד שהיו מסודרים כמו בובות מזויעות.

זה לקח ארבע דקות וחצי, גג, כולל נטילת תעודות הזיהוי שלהם. רק אז עצר זדיסט לנשום. קיטור עלה מכתפיו כשהתבונן על הדם השחור שהכתיים את השלג הלבן כמו נפט שנשפך. היה זה ערפל עדין במידה מוזרה שהרוח הקרה שיחקה בו.

פיורי החזיר את הברטה לנרתיק שעל ירכו וחש בחילה, כאילו גמע שישיית פחיות שומן בייקון. הוא שפשף את עצם החזה שלו והתבונן שמאלה, ואז ימינה. כביש עשירים ושתיים היה שקט לגמרי בשעת לילה זו הרחק כל כך מקולדוול עצמה. לא היה סביר שיהיו עדים אנושיים. צבאים לא נחשבו.

הוא ידע מה יקרה עכשיו. ידע מספיק כדי לא לנסות למנוע מזה מלקרות.

זדיסט רכן מעל אחד הֶלְסְדִים, כשפניו המצולקות מעוותות משנאה, שפתו העליונה ההרוסה משוכה לאחור וניביו ארוכים כשל נמר. עם הגולגולת המגולחת שלו והחללים מתחת לעצמות הלחיים שלו, הוא נראה כמו המוות בכבודו ועצמו, וכמו המוות, הוא הרגיש בנוח כשעבד בקור. בסוודר גולף שחור ובמכנסיים רחבים ושחורים, הוא היה חמוש יותר מאשר לבוש: נדן הלהב של אחוות הפגיון

השחור חצה את החזה שלו, ועוד שני סכינים נחגרו לירכיו. הוא חגר גם חגורה עם שני אקדחי זיג זאואר'.

לא שהוא אי פעם השתמש באקדחי תשעת המילימטרים. הוא אהב להרוג באופן אישי. למעשה, היו אלא הפעמים היחידות שבהן הוא התקרב לאנשים.

זי אחז בדש מעיל העור של הלסר ומשך את גופו של המחסל מעלה, מצמיד את שפתיו לאלה של הלסר.

"איפה הנקבה?" שאל. כשלא נשמע צליל פרט לצחוק מרושע, זי הלם בראשו של המחסל. הצליל הדהד בין העצים, קול חד כשל ענף הנשבר לשניים. "איפה הנקבה?"

החיוך הלעגני של המחסל גרם לזעמו של זי להתגבר עד שהפך חוג ארקטי משל עצמו. האוויר מסביב לגופו נטען במגנטיות והיה קר מהלילה. פתיתי שלג כבר לא ירדו סביבו, כאילו התפרקו כשבאו במגע עם הכעס שלו.

פיורי שמע רחש שקט והתבונן אל מעבר לכתפו. וישם הדליק סיגריה מגולגלת, וכתובות הקעקוע מסביב לרקה השמאלית שלו והזקנקן מסביב לפיו הוארו בזוהר הכתום.

למשמע חבטה נוספת, וי שאף עמוקות וכיוון את עיניו היהלום שלו לעברו. "אתה בסדר שם, פיורי?"

לא, הוא לא היה בסדר. הפראיות של זי תמיד הייתה משהו שכמו יצא ממחזה בו נלחמים הטוב והרע, אבל לאחרונה הוא היה לאלים כל כך שנהיה קשה לצפות בו בפעולה. מאז בלה נחטפה על ידי הלסרים, הבור חסר התחנית והנשמה שהוא היה יצא למסע נקמה. והם עדיין לא מצאו אותה. לאחים לא היו רמזים, לא היה מידע, לא היה דבר. גם עם שיטות החקירה הנוקשות של זי.

החטיפה הרסה את פיורי. הוא לא הכיר את בלה זמן רב, אבל היא הייתה כה יפה, נקבה בעלת ערך מהאצולה הגבוהה ביותר של הגזע, אף על פי שבעבורו היא הייתה יותר מאשר רק המורשת שלה. כל כך הרבה יותר. היא חדרה מבעד לנדר הפרישות שלו והגיעה לגבר שמתחת למשמעת, ועוררה שם משהו עמוק. הוא היה נואש למצוא אותה כמו זי, אבל אחרי שישה שבועות הוא איבד תקווה שהיא שרדה. הלסרים עינו ערפדים כדי לקבל מידע על האחוה, וכמו כל האזרחים, היא ידעה מעט על האחים. היא ודאי מתה כבר.

הדבר היחיד שהוא העז לקוות לו היה שהיא לא שרדה ימים אחר ימים של עינויים לפני שנכנסה אל הנשייה.

"מה עשיתם עם הנקבה?" נהם זדיסט אל המחסל הבא. כשהתשובה היחידה שקיבל הייתה, "לך תזדיין", זי העמיד פנים שהוא טייסון ונשך את המנוול.

איש באחוה לא הבין מדוע אכפת לזדיסט מאזרחית נעדרת. הוא היה מפורסם כשונא אדם. לעזאזל, זאת הייתה אחת הסיבות שפחדו ממנו. איש לא ידע מדוע בלה חשובה לו. מצד שני, אף אחד, אפילו לא פיורי, תאומו, לא ידע לחזות את התגובות שלו.

בעוד הדים מעבודתו הברוטאלית של זי התפזרו וחתכו את היער המבודד, פיורי חש שהוא נשבר בחקירה בעוד הלסרים נותרים חזקים ולא מוסרים מידע.

"אני לא יודע עוד כמה מזה אני יכול לשאת," אמר בלחש.

זדיסט היה הדבר היחיד שהיה לו בעולם פרט למשימה של האחוה להגן על הגזע מפני *הלסדים*. פיורי ישן לבד מדי יום, אם הוא ישן בכלל. מזון לא סיפק לו תענוג רב. נשים היו מחוץ לתחום עקב ההתנזרות שלו. ומדי רגע הוא נאלץ לעסוק בשאלה מה יהיה הדבר הבא שזדיסט יעשה ומי ייפגע כתוצאה מכך. הוא הרגיש כאילו הוא מת מאלף חתכים, מדמם לאט. מטרה משנית לכל הכוונות הרצחניות של התאום שלו.

וי הושיט יד עוטת כפפה ואחז בגרונו של פיורי. "תתבונן אחי."

פיורי התבונן והתכווץ. עינו השמאלית של האח, זאת שכתובות קעקע הקיפה אותה, התרחבה עד שהפכה רק לחלל שחור.

"וישס, לא... אני לא..." *חרא*. הוא לא צריך לשמוע על העתיד עכשיו. הוא לא ידע איך הוא יתמודד עם העובדה שהמצב רק יחמיר.

"השלג יורד לאט הלילה," אמר וי, והעביר את האגודל שלו שוב ושוב על וריד צווארו העבה.

פיורי מצמץ בעוד שלוה מוזרה משתלטת עליו, ולבו מאט לקצב האגודל של אחיו. "מה?"

"השלג... הוא יורד כל כך לאט."

"כן... כן, זה נכון."

"וירד הרבה שלג השנה, נכון?"

"אמ... כן."

"כן... שלג רב, ויהיה עוד. הלילה. מחר. בחודש הבא. בשנה הבאה. זה יורד כשזה יורד והיכן שזה יורד."

"נכון," אמר פיורי בקול שקט. "אי אפשר לעצור אותו."

"אלא אם אתה הקרקע." האגודל עצר. "אחי, אתה לא נראה לי כמו הקרקע. אתה לא תעצור אותו. אף פעם."

סדרה של קולות נפץ והבזקים נשמעה כשזי דקר את *הלסדים* בחזה והם התפוררו. ברקע נשמעו רק קולות הלחש של הרדיאטור של המכונית ההרוסה והצליל דמוי המשאבה הכבדה שהיה נשימותו של זי.

הוא קם מהקרקע השחורה כמו רוח רפאים, כשדמם של *הלסדים* מכתים את פניו וזרועותיו. ההילה שלו זהרה כערפל מהבהב של אלימות שעיוותה את הנוף מאחוריו, והיער מעבר לו הפך גלי ולא ברור מסביב לגופו.

"אני הולך העירה," אמר, בעודו מנגב את הלהב על הירך שלו. "לחפש עוד."

קצת לפני שמר או יצא שוב לצוד ערפדים, הוא שחרר את המחסנית מאקדח הסמית' ווסון תשעת המילימטרים שלו ובחן את פנים הקנה. האקדח היה זקוק לניקוי, וכך גם אקדח הגלוק שלו. היו דברים אחרים שהוא רצה לעשות, אבל רק אידיוט נותן לנשק שלו להידרדר. לעזאזל, *לסדים* חייבים

לטפל בכלי הנשק שלהם. אנשי אחרות הפגיון השחור הם לא מטרות שכדאי להתרשל במלחמה בהם.

הוא חצה את מרכז השכנוע, סוטה מעט מדרכו כדי לעקוף את שולחן הנתיחה שבו השתמשו לעבודתם. המבנה בעל החדר האחד היה נטול בידוד ומרוצף בעפר, אבל מכיוון שלא היו בו חלונות, הרוח נותרה בחוץ ברובה. היה בו דרגש שעליו הוא ישן. מקלחת. לא היו שירותים או מטבח מכיוון שלסדים לא אוכלים. המקום עדיין הדיף ריח של קרשים טריים, מכיוון שבנו אותו רק לפני חודש וחצי. הוא הריח מנפט שהגיע מהתנור שבו השתמשו כדי לחמם את המקום.

הריהוט היחיד הגמור היו המדפים שכיסו קיר שלם באורך שניים-עשר מטרים מהרצפה עד התקרה. הכלים שלהם היו מסודרים היטב על המדפים השונים: סכינים, מלחציים, צבתות, פטישים, מסורי חרב. אם פריט כלשהו יכול לקרוע צרחה מגרון, הוא היה ברשותם.

אבל המקום לא נועד רק לעינויים. הוא שימש גם לאחסון. היה זה אתגר להחזיק ערפדים לאורך זמן, מכיוון שהם יכולים לעשות פנפ ! ולהיעלם, אם הם מסוגלים להירגע ולהתרכז. פלדה מונעת מהם להיעלם, אבל תא עם סורגים לא היה מגן על היצורים מאור השמש, ולא מעשי לבנות חדר שכולו מפלדה. צינור ביוב ממתכת מסוגסת שמוקם אנכית על הקרקע עשה את העבודה. או שלושה כאלה, במקרה זה.

או התפתה כל כך ללכת ליחידות האחסון, אבל הוא ידע שהוא לא יצא משם חזרה אל השטח, יש לו מכסה לעמוד בה. היו כמה הטבות להיותו סגן המפקד של הדב-לסדים, כמו העובדה שהמקום הזה עמד לרשותו. אבל אם הוא רצה להגן על הפרטיות שלו, היה עליו לספק תפוקה ראויה.

וזה אמר לטפל בכלי הנשק שלו, גם כשהוא היה מעדיף לעשות דברים אחרים. הוא דחף ערכת עזרה ראשונה הצידה, לקח את תיבת ניקוי הנשק, ומשך שרפרף אל שולחן הנתיחה.

הדלת היחידה במקום נפתחה ללא נקישה. או התבונן מעבר לכתפו, אבל כאשר ראה מי זה, הוא נאלץ להסיר את ההבעה העצבנית מהפרצוף שלו. מר איקס לא התקבל בברכה, אבל היה בלתי אפשרי לעצור את הבוס הקשוח של אגודת הלסדים, ולו מסיבות של שימור עצמי.

הדב-לסד, שעמד מתחת לנורה חשופה, לא היה יריב טוב אם ברצונך להישאר בריא ושלם. גובהו היה מטר תשעים ושלושה, והוא היה בנוי כמו מכונית: רבוע וקשה. וכמו כל חברי האגודה הוותיקים, הוא היה חיוור לחלוטין. העור הלבן שלו מעולם לא הסמיק ולא נצרב על ידי הרוח. השיער שלו היה בצבע קורי עכביש. עיניו היו בצבע אפור בהיר של שמיים מעוננים וחסרי זוהר והבעה כמותם.

מר איקס טייל בחדר באגביות, והתחיל להתבונן סביב, לא כמי שמודד את סדר החפצים, כי אם כמי שמחפש. "נאמר לי שהשגת עוד אחד."

או הניח את מוט הניקוי וספר את כלי הנשק שהיו על גופו. סכין הטלה על ירך ימין. גלוק על הגב התחתון. הוא הצטער שאין לו עוד. "אספתי אותו בעיר לפני כארבעים וחמש דקות, מחוץ לזירו סאם. הוא באחד החורים, מתעורר עכשיו."

"עבודה יפה."

"אני מתכנן לצאת שוב, ממש עכשיו."

"באמת?" מר איקס נעמד מול המדפים והרים סכין ציד בעל להב מחורץ. "אתה יודע, שמעתי משהו ממש מדאיג."

או שמר על פה סגור וקירב את ידו לירך שלו, ליד ידית הסכין.

"אתה לא רוצה לשאול מה?" אמר הרבלסד בעודו ניגש לשלוש יחידות האחסון בקרקע. "אולי זה מכיוון שאתה כבר יודע מה הסוד."

או אחז בסכין שלו כשמר איקס התעכב מעל רשתות המתכת שכיסו את צינורות הביוב. הוא לא שם זין על שני השבויים הראשונים. השלישית היא לא עניינו של אף אחד אחר.

"אין מקום פנוי, מר או?" קצה המגף הכבד של מר איקס נגע באחד החבלים שהשתלשלו לתוך החורים. "חשבתי שהרגת שניים לאחר שלא היה להם שום דבר מועיל לומר."

"נכון."

"אז עם האזרח שתפסת הערב, אמור להיות צינור ריק אחד. במקום זאת, אתה מלא עד אפס מקום."

"תפסתי עוד אחד."

"מתי?"

"אתמול בלילה."

"אתה משקר." מר איקס העיף בבעיטה את הרשת שכיסתה את היחידה השלישית.

הדחף הראשוני של או היה לזנק, לרוץ שני צעדים, ולדחוף את הסכין שלו בגרון של מר איקס. אבל הוא לא יגיע עד שם. לרב-לסד יש יכולת מגניבה להקפיא במקום את אלה עליהם הוא ממונה. כל מה שהוא צריך לעשות הוא להתבונן כך.

או נותר במקומו, רועד מהמאמץ של הדבקת הישבן שלו לשרפרף.

מר איקס הוציא פנס קטן מכיסו, הדליק אותו, וכיוון את קרן האור אל החור. כשיבבה חנוקה בקעה, עיניו התרחבו. "ישו הנוצרי, זאת באמת נקבה! למה זה לא נאמר לי, לעזאזל?"

או קם באיטיות, מותיר את הסכין תלוי לצד הירך שלו בקפלי הדגמ"ח. הוא אחז בידית ביד בטוחה ויציבה. "היא חדשה," אמר.

"זה לא מה ששמעתי."

מר איקס צעד במהירות אל חדר הרחצה ומשך הצידה את וילון האמבטיה השקוף. הוא קילל ובעט בבקבוקי השמפו הנשי ושמן התינוקות שהיו בפניה. הוא צעד אל ארון התחמושת ושלף את הציננית שהסתתרה מאחוריו. הוא פתח אותה כך שהאוכל נפל לרצפה. מכיוון שלסדים לא לעסו ובלעו, זה היה משול לווידוי.

פניו החיוורות של מר איקס זעמו. "אתה מחזיק כאן חיית מחמד, נכון?"

או שקל את ההכחות הסבירות בעודו מודד את המרחק ביניהם. "יש לה ערך. אני משתמש בה בחקירות שלי."

"איך?"

"הזכרים לא אוהבים לראות כשנקבה נפגעת. היא משמשת כזרז."

עיניו של מר איקס הצטמצמו. "למה לא סיפרת לי?"

"זה המרכז שלי. נתת לי אותו כדי שאנהל אותו כרצוני." וכשהוא ימצא את הבן זונה שהלשין, הוא יקלף את העור של המנוול ממנו רצועה אחר רצועה. "אני עושה את העבודה כאן, ואתה יודע את זה. הדרך בה אני עושה את העבודה לא צריכה לעניין אותך."

"היית צריך לומר לי." לפתע, מר איקס קפא. "אתה חושב לעשות משהו עם הסכין שביד שלך, בן?"

כן, אכא. האמת שכן. "האם אני אחראי כאן, או לא?"

בעוד מר איקס משנה את התנוחה שלו, או התכוונן להתנגשות.

אבל הסלולארי שלו צלצל. הצלצול הראשון נשמע צווחני באוויר המתוח, כמו צרחה. השני נשמע פחות פולשני. השלישי לא היה סיפור גדול.

כשהעימות ביניהם נדחה, או קלט שהוא לא חושב בכירור. הוא היה בחור גדול ולוחם מצוין, אבל לא היה לו סיכוי נגד התכסיסים של מר איקס. ואם או ייפצע או ייהרג, מי יטפל באשתו?

"תענה," פקד מר איקס, "ותפעיל את הרמקול."

החדשות הגיעו ממובחר אחר. שלושה לסדיס חוסלו לצד הדרך במרחק של שלושה קילומטרים בלבד. המכונית שלהם נמצאה כרוכה סביב גזע עץ, וכתמי הבעירה של ההתפוררות שלהם הכתימו את השלג.

בני זונות. אחוות הפגיון השחור. שוב.

כשאו סיים את השיחה, מר איקס אמר, "תשמע, אתה רוצה להילחם נגדי או שאתה רוצה ללכת לעבוד? אפשרות אחת תגרום לך למוות בטוח כאן ועכשיו. הבחירה בידך."

"האם אני אחראי כאן?"

"כל עוד אתה משיג לי את מה שאני צריך."

"הבאתי לכאן המון אזרחים."

"אבל זה לא שהם אומרים הרבה."

או הלך וכיסה שוב את החור השלישי ברשת, כשהוא מקפיד לראות את מר איקס כל הזמן. הוא הניח את המגף הכבד שלו על הכיסוי ופגש במבטו של הרבלסר.

"אני לא אשם שהאחווה שומרת את קיומה בסוד מבני הגזע שלה."

"אולי אתה צריך פשוט להתמקד קצת יותר."

אל תגיד לו ללכת להזדיין, חשב או. אם תיכשל במבחן כוח הרצון הזה, הנקבה שלך מחוסלת.

בזמן שאו ניסה למשול בכעסו, מר איקס חייך. "האיפוק שלך היה מוערך יותר אם הוא לא היה התגובה הסבירה היחידה שלך. בקשר להערב, האחים ינסו להשיג את הצנצנות של המחסלים שהם הרגו. תלך לבית של מר הייץ' מיד ותיקח את שלו. אני אשלח מישהו לבית של איי, ואלך לזה של די בעצמי."

מר איקס עצר ליד הדלת. "בקשר לנקבה. אם אתה משתמש בה ככלי, זה בסדר. אבל אם אתה מחזיק בה מכל סיבה אחרת, יש לנו בעיה. אם תתחיל להתרכך, אתן אותך למאכל לאומגה, חתיכה אחר חתיכה."

או אפילו לא רעד. הוא עבר פעם עינוי מידי של האומגה, וחשב שהוא מסוגל לעבור אותו שוב. בעבור האישה שלו הוא היה מוכן לעבור כל דבר.

"עכשיו, מה אתה אומר לי?" תבע הרב-לסר.

"כן, סנסיי."

בזמן שאו חיכה שהמכוננית של מר איקס תסתלק, לבו הלם כמו אקדח מסמרים. הוא רצה להוציא את האישה שלו ולהרגיש את גופה נגד גופו, אבל אז הוא לא יעזוב אף פעם. כדי לנסות להרגיע את עצמו, הוא ניקה את האקדח שלו והתחמש. זה לא באמת עזר, אבל לפחות הידיים שלו הפסיקו לרעוד עד שהוא סיים.

בדרכו לדלת הוא לקח את המפתחות לטנדר שלו והפעיל את חיישן התנועה מעל החור השלישי. הצעצוע הטכנולוגי הזה ממש הציל את התחת שלו. אם קרן הלייזר האינפרה אדומה תוצא מפעולה, תופעל מערכת רובים מכוונת, וכל מי שיחוש סקרנות ימצא את עצמו דולף במידה רצינית.

הוא היסס לפני שעזב. אלוהים, הוא רצה לחבק אותה. המחשבה על כך שיאבד את האישה שלו, אפילו באופן תיאורטי, הוציאה אותו מדעתו. הערפדה הזאת... היא נעשתה הסיבה לחייו כעת. לא האגודה. לא ההרג.

"אני יוצא, רעיה, אז תתנהגי יפה." הוא המתין. "אחזור בקרוב ואז נשטוף אותך." לא נשמעה תשובה, והוא אמר, "רעיה?"

או בלע רוק בכפייתיות. אף על פי שאמר לעצמו שהוא צריך להיות גבר, הוא לא הצליח לגרום לעצמו לעזוב בלי לשמוע את קולה.

"אל תשלחי אותי מכאן ללא מילת פרידה."

שתיקה.

כאב חדר ללבו, וגרם לאהבה שלו אליה לנסוק. הוא שאף עמוקות, והמשקל הנהדר של הייאוש מילא את החזה שלו. הוא חשב שהוא ידע מה זאת אהבה לפני שנעשה לסר. הוא חשב שג'ניפר, האישה שאותה זיין ושאייתה רב במשך שנים, הייתה מיוחדת. אבל הוא היה כזה שוטה תמים. עכשיו הוא ידע מהי תשוקה באמת. הנקבה השבויה שלו הייתה לכאב הבוער שגרם לו שוב להרגיש כמו גבר. היא נהייתה הנשמה שהחליפה את זו שהוא נתן לאומגה. דרכה הוא חי, אף על פי שהיה אל-מת.

"אחזור ברגע שאוכל, רעיה."

בלה צנחה בתוך החור כשהיא שמעה את הדלת נסגרת. העובדה שהלסר מאבד את שפיותו כשהיא לא ענתה לו שימחה אותה. אז הטירוף מוחלט כעת.

מצחיק שהטירוף הזה היה המוות שהמתין לה. מהרגע בו התעוררה בצינור לפני שבועות, היא לא ידעה כמה, היא הניחה שהמוות שלה יהיה מהסוג הרגיל, שבו הגוף נשבר. אבל היא טעתה. המוות שלה היה מות העצמי. בזמן שהגוף שלה נותר בבריאות יחסית טובה, הפנימיות שלה כבר לא חיה.

לקח לפסיכוזת זמן להשתלט עליה, וכמו מחלה גשמית, היו לכך שלבים. בהתחלה היא הייתה מבוזתת מכדי לחשוב על משהו, פרט לעינויים הצפויים לה. אבל אז חלפו ימים ושום דבר כזה לא קרה. כן, הלסט הכה אותה, ומבטיו בגוף שלה היו דוחים, אבל הוא לא עשה לה את מה שעשה לאחרים מבני מינה. והוא גם לא אנס אותה.

בתגובה, המחשבות שלה השתנו בהדרגה, ומצב רוחה התעורר כשהיא קיוותה להצלה. תקופת עוף החול הזאת נמשכה זמן רב יותר. אולי שבוע שלם, אף על פי שהיה קשה למדוד את מעבר הימים.

אבל אז החלה הנפילה שלא נפסקה, ומה שמשך אותה למטה היה הלסט עצמו. לקח לה זמן להבין את זה, אבל באופן מוזר היא יכלה לשלוט בו, ולאחר שחלף זמן מה, היא החלה להשתמש בזה. בהתחלה היא דחקה בו כדי לבדוק גבולות. לאחר מכן היא עינתה אותו ללא סיבה מעבר לכך ששנאה אותו ורצתה להכאיב לו.

מסיבה כלשהי, הלסט ששבה אותה... אהב אותה. בכל לבו. הוא צעק עליה לפעמים, והוא באמת הפחיד אותה כשהוא היה באחד ממצבי הרוח שלו, אבל ככל שהיא התייחסה אליו רע יותר, כך הוא התייחס אליה טוב יותר. כשהיא סירבה להתבונן בו, הוא נכנס לחרדה. כשהוא הביא לה מתנות והיא סירבה להן, הוא בכה. בלהט גובר, הוא דאג לה והתחנן לתשומת לבה והתכרבל צמוד אליה, וכשהיא דחתה אותו, הוא התפרק.

המשחק ברגשותיו היה כל העולם הנורא שלה כרגע, והאכזריות שהזינה אותה גם הרגה אותה. פעם היא הייתה יצור חי, בת, אחות... מישהי... עכשיו היא הקשיחה, מתקשה כמו בטון באמצע הסיוט שלה. חנוטה.

בשם הבתולה בנשייה, היא ידעה שהוא לעולם לא ייתן לה לעזוב. והוא לקח ממנה את עתידה באותה המידה שבה היה הורג אותה. כל מה שנותר לה כעת היה ההווה הנצחי הנורא הזה. איתו. בהלה, רגש שלא חשה מזמן, גאה בחזה שלה.

היא הייתה נואשת לחזור לחוסר התחושה, והתרכזה בקור ששרר באדמה. הלסט הלביש אותה כבגדים שלקח מהמגירות ומהארון שלה, והיא הייתה מבודדת באמצעות תחתונים ארוכים, בגדי פליס וגרביים ומגפיים מחממים. אבל עם כל אלה, הצינה לא פסקה, התגנבה בין השכבות, התחפרה בתוך עצמותיה, והפכה את מח העצמות שלה לבוץ קפוא.

היא חשבה שוב על בית החווה שלה, שבו גרה זמן כה קצר. היא זכרה את הלהבות השמחות שיצרה לעצמה באח בסלון והאושר שחשה כשהתה שם לבדה... אלה היו חזיונות רעים, זיכרונות רעים. הם הזכירו לה את החיים הקודמים שלה, את אמה... את אחיה.

אלוהים, רבנג'. רב שיגע אותה בהתנהגות השתלטנית שלו, אבל הוא כל כך צדק. אם היא הייתה נשארת עם המשפחה, היא לא הייתה פוגשת את מרי, בת האנוש שגרה בבית השכן. והיא לא הייתה חוצה את האחו בין הבתים שלהם באותו הלילה כדי לוודא שהכול בסדר. והיא לא הייתה נתקלת בלסט... ואז היא לא הייתה מוצאת את עצמה מתה ונושמת בעת ובעונה אחת.

היא תהתה כמה זמן אחיה חיפש אותה. האם הוא ויתר כבר? סביר שכן. אפילו רב לא ימשיך זמן כה רב ללא תקווה.

היא הייתה בטוחה שהוא חיפש אותה, אבל כמובן מסוים שמחה שהוא לא מצא אותה. הוא אמנם היה זכר אגרסיבי מאוד, אבל הוא היה אזרח, וסביר שהיה נפגע לו היה בא להציל אותה. *הלסטים* האלה היו חזקים, אכזריים ורבי עוצמה. לא, כדי להציל אותה יידרש משהו ששווה למפלצת שאחזה בה.

פרצופו של זדיסט הופיע במחשבותיה, ברור כמו תמונה. היא ראתה את עיניו השחורות הפראיות. את הצלקת שכיסתה את פניו ועיוותה את השפה העליונה שלו. את הקעקועים של עבדדים סביב הגרון ופרקי הידיים שלו. היא זכרה את סימני השוט על הגב שלו, את הנקבים בפטמות שלו. ואת הגוף השרירי והרזה מדי שלו.

היא חשבה על הרצון האכזרי והלא מתפשר שלו, ועל כל השנאה האדירה שלו. הוא היה מבעית, זוועה שהמין שלה ייצר. הרוס, לא שבור, לדברי אחיו התאום. אבל זה מה שהיה הופך אותו למושיע טוב כל כך. הוא לבדו יכול היה להתמודד עם *הלסד* שלקח אותה. הברוטאליות של זדיסט הייתה כנראה הדבר היחיד שיכול היה להושיע אותה, אף על פי שהיא ידעה שאין סיכוי שהוא ינסה למצוא אותה. היא הייתה רק אזרחית אחת שהוא פגש פעמיים.

ובפעם השנייה, הוא הכריח אותה להישבע שלא תתקרב אליו שוב.

פחד סגר סביבה, והיא ניסתה למשול ברגש בכך שאמרה לעצמה שרבנג' עדיין מחפש אותה. ושהוא יפנה לאחווה אם הוא ימצא רמזים כלשהם באשר למיקום שלה. אז אולי זדיסט יבוא להציל אותה, כחלק מהעבודה שלו.

“שלום? שלום? יש שם מישהו?” הקול הזכרי היה גבוה ולא יציב.

זה השבוי החדש, חשבה. הם תמיד ניסו ליצור קשר בהתחלה.

בלה כחכחה בגרונה. “אני... כאן.”

השתררה שתיקה. “אלוהים אדירים... את הנקבה שנלקחה? האם את... בלה?”

זה היה הלם לשמוע את שמה. לעזאזל, *הלסד* כינה אותה בשם *דעיה*, במשך זמן כה רב, שהיא כמעט שכחה שהיה לה שם אחר. “כן... כן, זאת אני.”

“את עדיין בחיים.”

ובכן, הלב שלה עדיין פעם, לפחות. “אני מכירה אותך?”

“א – אני הייתי בהלוויה שלך. עם ההורים שלי, רולסטאם וג'ילינג.”

בלה התחילה לרעוד. אמה ואחיה... טמנו אותה. אבל מובן שזה מה שהם עשו. אמה הייתה דתית מאוד, מאמינה גדולה במסורות הישנות. מרגע שהיא השתכנעה שבתה מתה, היא ודאי התעקשה על טקס נאות כדי שבלה תוכל להיכנס לנשייה.

אלוהים. המחשבה על כך שהם ויתרו והידיעה שזה קרה היו שני דברים שונים כל כך. אף אחד לא ימצא אותה. אף פעם.

היא שמעה משהו מוזר. והבינה שהיא בוכה.

“אני אברח,” אמר הזכר בכוח. “ואני אקח אותך איתי.”

ברכיה של בלה כשלו, והיא החליקה במורד הקיר המחוספס של הצינור עד שנגעה בתחתית. עכשיו היא באמת מתה, נכון? מתה וקבורה.

כמה נאות ונורא שהיא תקועה באדמה.

המגפיים הכבדים של זדיסט נשאו אותו במורד סמטה ליד רחוב טרייד, כשהסוליות הגסות דורסות שלוליות בוץ קפוא ומוחצות את העקבות הקפואים של צמיגים. היה חשוך לחלוטין, שכן לא היו חלונות במבני הלבנים. אבל בעודו הולך לבדו, ראיית הלילה שלו הייתה מושלמת, וחדרה מבעד לכול. כמו הזעם שלו.

דם שחור. הדבר שהיה זקוק לו הוא עוד דם שחור. הוא היה זקוק לו מרוח על ידיו ונבעט על פניו וניתז על בגדיו. הוא היה זקוק לאוקיינוס שלו שיזרום לקרקע ויחדור לאדמה. כדי לכבד את זכרה של בלה, הוא יגרום למחסלים לדמם, כשכל מוות הוא מנחה שלו לזכרה.

הוא ידע שהיא כבר לא חיה, ידע בלבדו שהיא נהרגה ודאי בדרך נוראה כלשהי. אבל למה הוא תמיד התחיל בכך ששאל את הבני זונות איפה היא? אפילו הוא לא ידע. זה פשוט היה הדבר הראשון שיצא מהפה שלו, לא משנה כמה פעמים אמר לעצמו שהיא איננה עוד.

והוא ימשיך לשאול את הדפוקים האלה שאלות. הוא רצה לדעת איפה ואיך ועם מה הם הרגו אותה. המידע רק יאכל אותו, אבל הוא צריך לדעת. חייב לדעת. ואחד מהם ידבר בסוף.

זי עצר. הוא רחרח את האוויר. התפלל לכך שהריח המתוק של הטלק יגיע לאפו. לעזאזל, הוא כבר לא מסוגל לשאת את זה... את זה שהוא לא יודע.

אבל אז הוא צחק צחוק חד ומרושע. כן, בטח שהוא יכול לשאת את זה. תודות ל-100 שנה של אימונים מוקפדים עם הגבירה, לא הייתה רמה של חרא שהוא לא שרד. כאב גופני, ייסורים מנטאליים, חוסר תקווה, חוסר אונים: הייתי שם, עברתי את זה.

אז הוא יכול לשרוד את זה.

הוא נשא מבט לשמיים, ובזמן שהראש שלו נע לאחור הוא התנודד. הוא ייצב את עצמו במהירות עם יד על פח אשפה, ואז שאף עמוקות וחיכה לראות אם תחושת השכרות תעבור. לא היה לו מזל.

זמן לאכול. טוב.

הוא קילל. הוא קיווה שיוכל לעבור עוד לילה או שניים. נכון, הוא גורר את הגוף שלו בכוח הרצון בשבועיים האחרונים, אבל זה לא היה בלתי רגיל. והלילה הוא פשוט לא רצה להתמודד עם הצמא לדם.

נו, כבר. נו, כבר... תתמקד, שמוק.

הוא אילץ את עצמו להמשיך, לצוד בסמטאות העיר, לצאת ולהיכנס מהמבוך העירוני המסוכן של סצנת המועדונים של קולדוול, ניו יורק.

בשלוש בבוקר הוא היה רעב כל כך לדם שהוא הרגיש מסטול, וזאת הייתה הסיבה היחידה שוויתר. הוא לא היה מסוגל לעכל את הניתוק, את חוסר התחושה בגוף. זה הזכיר לו יותר מדי את קהות החושים שנאלץ לחוש בשל האופיום כשהיה עבד-דם.

הוא הלך מהר ככל האפשר לזירו סאם, מקום המפגש הנוכחי של האחוה בעיר. המאבטחים נתנו לו לדלג מעל התור בכניסה, שכן כניסה מהירה הייתה אחת ההטבות שקיבלו אנשים שהוציאו מזומן כמו האחים. לעזאזל, ההתמכרות של פיורי לעשן אדום הייתה שווה אלפיים לחודש, ווי ובוץ' אהבו רק את השכרות שבאה ממשקאות יקרים. והיו הרכישות הקבועות של זי עצמו.

המועדון היה חם ואפל בפנים, מעין מערה לחה וטרופית עם מוזיקת טכנו מסתחררת באוויר. בני אנוש הצטופפו ברחבת הריקודים, מוצצים סוכריות על מקל, גומעים מים, מזיעים בעודם נעים לאור קרני לייזר בצבעי פסטל.

מסביב לו, גופים נצמדו לקירות, בזוגות או שלישיות, רוטטים, נוגעים.

זי הלך לעבר חדר האורחים החשובים, וההמון האנושי פינה לו מקום, נפתח כמו מסך קטיפה שנקרע. הם אולי היו מסטולים מאקסטזי ומקוקאין, אבל בגופים המחוממים יתר על המידה האלה עדיין נותר מספיק דחף הישרדותי כדי לזהות שהוא ארון מתים מהלך.

בדרכו לחלק האחורי של המועדון, מאבטח עם שיער קצוץ הכניס אותו לנדל"ן הטוב ביותר במועדון. כאן, בשקט יחסי, מוקמו במרחק רב זה מזה כעשרים שולחנות ומסביבם כיסאות; רק השיש השחור של השולחנות הואר בזרקורים מהתקרה. השולחן של האחוזה היה קרוב ליציאת החירום, והוא לא הופתע לראות שם את וישס ובוץ', עם כוסות שוט. כוס המרטיני של פיורי עמדה בודדה.

שני השותפים לדירה לא נראו שמחים לראותו. לא... הם נראו נכנעים לגורלם, כאילו קיוו להוריד מעצמם עומס, והוא זרק על שניהם משקל כבד.

"איפה הוא?" שאל זי, וסימן בראשו לעבר המרטיני של התאום שלו.

"קונה עשן אדום מאחור, " אמר בוץ'. "נגמרו לו הג'וינטים."

זי התיישב לשמאלם ונשען לאחור, מרחיק את עצמו מהאור שירד על השולחן המבהיק. כשהתבונן סביב, הוא זיהה את פניהם של זרים חסרי משמעות. היה קהל קבוע בחדר האורחים החשובים, אבל אף אחד מהבזבזנים הגדולים לא יצר קשרים מחוץ לקבוצה הצמודה שלו. למעשה, כל המועדון היה מלא באווירת "אל תשאל, אל תאמר", שהייתה אחת הסיבות שהאחים באו לכאן. אף על פי שזירו סאם היה בבעלותו של ערפד, הם היו צריכים לשמור על פרופיל נמוך בקשר לזהות שלהם.

במאה האחרונה בערך, אחוות הפגיון השחור החלה לשמור את זהות חבריה בסוד בתוך הגזע. היו שמועות, כמובן, ואזרחים הכירו כמה מהשמות שלהם, אבל הכול התנהל בשקט. הסודיות החלה כשהגזע התפצל לפני כ-100 שנה, ובאופן טרגי אמוץ נעשה בעיה בגזע. אבל כעת הייתה גם סיבה אחרת. הֶלְסְדִים עינו אזרחים כדי להשיג מידע על האחוזה, אז הסודיות נעשתה הכרחית.

כתוצאה מכך, הערפדים המעטים שעבדו במועדון לא היו בטוחים אם הזכרים הגדולים שלבשו עור, גמעו משקאות והשאירו הרבה כסף הם חברי אחוות הפגיון השחור. ולמרבה המזל, הנימוס, אם לא איך שהאחים נראו, מנעו שאלות.

זדיסט זע בתא בחוסר סבלנות. הוא שנא את המועדון. שנא אותו ממש. הוא שנא את זה שגופים כה רבים קרובים לשלו. שנא את הרעש. את הריחות.

סבך פטפטני של שלוש נקבות אנושיות ניגש לשולחן של האחים. השלוש עבדו הערב, אבל מה שהן הגישו לא בא בכוס. אלה היו זונות צמרת טיפוסיות: הארכות שיער, ציצים מזויפים, פנים שעוצבו על ידי מנתחים פלסטיים, בגדים שרוססו על הגוף. היו הרבה מסוגן במועדון, במיוחד באזור האורחים החשובים. הכומר, הבעלים והמנהל של זירו סאם, האמין במגוון מוצרים כאסטרטגיה עסקית, והציע את הגוף שלהן לצד האלכוהול והסמים. הערפד גם הלווה כסף והיה לו צוות של סוכני הימורים ואלוהים יודע איזה שירותים נוספים הציע מהמשרד האחורי שלו לקהל האנושי ברובו שלו.

בזמן ששלוש הפרוצות חייכו ודיברו, הן הציגו את עצמן למכירה. אבל אף אחת מהן לא הייתה מה שזי חיפש, וגם וי ובוץ' לא בחרו בהן. שתי דקות לאחר מכן, הנשים הלכו לשולחן הבא.

זי היה ממש רעב, אבל היה דבר אחד שלא התפשר עליו בכל הנוגע לאוכל.

"היי, בחורים," אמרה אישה אחרת. "מישהו מכם מחפש חברה?"

הוא נשא את מבטו. לבת האנוש הזאת היו פנים קשים לצד הגוף השרירי שלה. הבגדים היו מעור שחור. העיניים מזוגגות. השיער היה קצר.

מושלם, לעזאזל.

זי הושיט את ידו לברכת האור שעל השולחן, הרים שתי אצבעות, ואז נקש על השיש פעמיים בפרקי האצבעות. בוץ' ווי התחילו לנוע בכיסאות שלהם, והמתח שלהם הרגיז אותו.

הנקבה חייכה. "אז סבבה."

זי נשען קדימה וחשף את מלוא גובהו, כשפניו מוארות על ידי הזרקור. הבעת פניה של הזונה קפאה בעודה נסוגה צעד אחורה.

באותו הרגע, פיורי הגיח מהדלת משמאל, כשהרעמה המפוארת שלו משקפת את האורות המשתנים. מאחוריו היה ערפד קשוח עם מוהוק: הכומר.

כשהשניים ניגשו לשולחן, הבעלים של המועדון חייך חיוך מתוח. עיניו בצבע אבני אחלמה לא החמיצו את ההיסוס של הזונה. "ערב טוב, רבותי. את הולכת למקום כלשהו, ליסה?"

האומץ המדומה של ליסה חזר במלוא עוזו. "לאן שהוא רוצה, בוס."

"תשובה נכונה."

די עם הפטפוטים, חשב זי. "החוצה. עכשיו."

הוא פתח את יציאת החירום ויצא בעקבותיה לסמטה מאחורי המועדון. רוח דצמבר נשבה מבעד למעיל הרחב שכיסה את כלי הנשק שלו, אבל הקור לא עניין אותו, וגם לא את ליסה, אף על פי שהמשיבים הקפואים פרעו את שערה הקצר והיא הייתה כמעט עירומה, היא עמדה מולו בלי לרעוד, בסנטר מורם.

עכשיו שהיא התחייבה, היא הייתה מוכנה לקראתו. מקצוענית אמיתית.

"אנחנו עושים את זה כאן," אמר, והתמקם בצללים. הוא הוציא שני שטרות של 100 דולר מהכיס שלו והושיט אותם. האצבעות שלה מעכו את השטרות לפני שהיא העלימה אותם בחצאית העור שלה.

"איך אתה רוצה את זה?" שאלה, בעודה מתקרבת אליו ומושיטה יד לכתפיו.

הוא סובב אותה כך שפניה פנו לקיר הלבנים. "אני נוגע, לא את."

הגוף שלה נמתח והפחד שלה דגדג באפו, עוקץ חומצתי. אבל הקול שלה היה חזק. "תיזהר, חמור. אם אני חוזרת עם חברות, הוא יצוד אותך כמו חיה."

"אל תדאגי. את תצאי מזה בסדר גמור."

אבל היא עדיין פחדה, והוא היה אטום לרגש, למרבה המזל.

בדרך כלל פחד נשי היה הדבר היחיד שהדליק אותו. הדרך היחידה לגרום לכך במכנסיים שלו להתקשות. אבל לאחרונה זה לא עבד, מה שהיה בסדר מבחינתו. הוא תיעב את התגובה של הדבר הזה מאחורי הרוכסן שלו, וכיוון שרוב הנקבות היו מבועותות ממנו, הדבר התעורר לעתים קרובות בהרבה מכפי שרצה. היה עדיף לו לא היה מתעורר כלל. לעזאזל, הוא כנראה היה הזכר היחיד בעולם שרצה להיות אימפוטנט.

"תזיזי את ראשך הצידה," אמר. "תצמידי אוזן לכתף."

היא צייתה לאט, חושפת את הצוואר שלה בפניו. זאת הייתה הסיבה שהוא בחר בה. שיער קצר פירושו שהוא לא יצטרך לגעת בשום דבר כדי לפנות דרך. הוא שנא את הצורך להניח את ידיו עליהן, לא משנה איפה.

כשהוא בהה בגרון שלה, הצמא שלו גאה והניבים שלו התארכו. אלוהים, הוא יבש מספיק כדי לרוקן אותה.

"מה אתה הולך לעשות?" שאלה בכעס. "לנשוך אותי?"

"כן."

הוא הכה מהר, והחזיק אותה במקום בעודה משתוללת. כדי להקל עליה, הוא הרגיע אותה באמצעות מוחו, מעניק לה תחושת ריחוף שוודאי הכירה כבר היטב. בזמן שהיא נרגעה, הוא בלע ככל שיכול היה בלי להיחנק, טועם את הקוקאין והאלכוהול בדמה, בנוסף לאנטיביוטיקה שלקחה.

כשהוא סיים, הוא ליקק את סימני השיניים כדי שתהליך ההחלמה יוכל להתחיל וכדי שהיא לא תדמם למוות. הוא הרים את הצווארון שלה כדי להסתיר את הנשיכה, מחק את עצמו מהזיכרון שלה, ושלח אותה חזרה למועדון.

כשהיה שוב לבד, הוא נשען על הלבנים. דם אנושי הוא חלש כל כך שהוא בקושי סיפק את מה שהיה זקוק לו, אבל הוא לא התכוון לשתות שוב מנקבות מהגזע שלו. לא שוב. אף פעם לא.

הוא התבונן בשמיים. העננים שהביאו את השלג נעלמו, ובין המבנים ראה פרוסה של שמיים צלולים, זרועי כוכבים כמו כרית סיכות. מהכוכבים למד שנותרו לו רק עוד שעתים בחוץ.

כשכוחו שב אליו, הוא עצם את עיניו ונעלם למקום היחיד שבו רצה להיות.

תודה לאל שעדיין נותר מספיק זמן ללכת לשם. להיות שם.

ג'ון מת'יו נאנק והתגלגל על גבו במיטה שלו. האישה התגלגלה גם היא, ושדיה העירומים לחצו על החזה הרחב והחשוף שלו. בחיוך ארוטי, היא הושיטה יד בין רגליו ומצאה את הכאב הכבד שלו. הוא הרים את ראשו ונאנק כשהיא העמידה את הזקפה שלו והתיישרה עליה. בזמן שהוא אחז בכרכיים שלו, היא החלה לרכב, לאט וטוב.

הו, כן...

ביד אחת היא שיחקה עם עצמה. בשנייה היא הפנטה אותו, מעבירה את כף ידה על השדיים שלה ואל הצוואר שלה, לוקחת איתה את השיער הבלונד פלטינה שלה איתה. היד שלה נעה גבוה יותר, אל פניה, ואז הזרוע שלה הורמה מעל הראש שלה, קשת חנינית של בשר ועצם. היא נשענה לאחור, והשדיים שלה התרוממו, כשהקצוות הקשים בולטים וורודים. העור שלה היה כל כך חיוור שהוא נראה כמו שלג שזה עתה ירד.

"לוחם, אמרה, בעודה מניעה את הירכיים שלה, "אתה מסוגל להתמודד עם זה?"

להתמודד עם זה? ברור שכן. וכדי שיהיה ברור עם מי כאן צריך להתמודד, הוא אחז בירכיים שלה ודחף את האגן שלו כלפי מעלה עד שהיא זעקה.

כשהוא נסוג, היא חייכה אליו, עבדה נגד הגוף שלו מהר יותר ויותר. היא הייתה חלקלקה והיא הייתה הדוקה והזקפה שלו הייתה בגן העדן.

"לוחם, אתה מסוגל להתמודד עם זה?" הקול שלה היה עמוק יותר, מהמאמץ.

"ברור, נהם. אוי, ברגע שהוא יגמור, הוא התכוון להפוך אותה ולהיכנס לתוכה שוב.

"אתה מסוגל להתמודד עם זה?" היא נעה חזק עוד יותר, חולבת אותו. כשזרועה עדיין מעל ראשה, היא רכבה עליו כמו על שור, משתוללת בצמוד אליו.

זה היה מין נהדר... אדיר, מופלא, נהדר –

המילים שלה התחילו להתעוות... קולה נעשה עמוק יותר מקולה של נקבה. "אתה יכול להתמודד עם זה?"

ג'ון חש צינה. משהו כאן לא היה בסדר. משהו כאן היה ממש לא בסדר.

"אתה יכול להתמודד עם זה? אתה יכול להתמודד עם זה?" לפתע בקע קולו של גבר מגרונה, קולו של גבר לעג לו. "אתה יכול להתמודד עם זה?"

ג'ון נאבק לזרוק אותה ממנו, אבל היא נצמדה אליו בחוזקה, והזיון לא הפסיק.

"אתה חושב שאתה יכול להתמודד עם זה? אתה חושב-שאתה-יכול-להתמודד-עם-זה? אתה חושב שאתה יכול להתמודד עם זה?" הקול הזכרי צרח עכשיו, הרעים מתוך פני הנקבה.

הסכין נע לעבר ג'ון מעל הראש שלה – אבל היא נעשתה גבר עכשיו, גבר עם עור לבן ושיער חיוור ועיניים בצבע הערפל. כשהלהב הבזיק, ג'ון הושיט יד לחסום אותו, אבל זרועו לא הייתה כבדה ושרירית יותר. היא נעשתה דקה, מצומקת.

"אתה יכול להתמודד עם זה, לוחם?"

בחיתוך חינני, הפגיון נחת בדיוק במרכז החזה שלו. כאב עז ניצת במקום בו הוא חדר לתוכו, והבעירה האלימה הציפה את כל גופו, נעה במהירות בתוך העור שלו עד שכל חייו היו לייסורים. הוא ניסה להתנשף ונחנק מהדם שלו, נחנק והקיא עד שלא הצליח להכניס כלום לריאות שלו. הוא השתולל, נלחם נגד המוות שבא אליו –

“ג'ון ! ג'ון ! תתעורר !”

עיניו נפערו לרווחה. המחשבה הראשונה שלו הייתה שהפנים שלו כואבות, אף על פי שלא היה לו מושג מדוע מאחר שנדקר בחזה. אז קלט שהפה שלו פעור לרווחה, משחרר מה שהייתה יכולה להיות צרחה לו היה נולד עם מיתרי קול. במצב הנוכחי, כל מה שעשה היה לשחרר זרם אוויר בלתי פוסק.

ואז הוא הרגיש את הידיים... ידיים שהחזיקו את זרועותיו במקום. האימה שבה, ובמה שהיה פרץ אדיר בעבורו, הוא השליך את גופו הקטן מהמיטה. הוא נחת על פניו, והלחי שלו החליקה עד השטיח קצר השערות.

“ג'ון ! זאת אני, וולסי !”

המציאות שבה למשמע השם, משחררת אותו מההיסטריה כמו סטירה.

אז, אלוהים... הכול בסדר. הוא בסדר. הוא בחיים.

הוא זינק לזרועותיה של וולסי, וקבר את פניו בשיערה האדום והארוך.

“הכול בסדר. היא משכה אותו לחיקה וליטפה את גבו. “אתה בבית. אתה בטוח.”

בבית. בטוח. כן, לאחר שישה שבועות בלבד זה היה הבית... הראשון שהיה לו מאז גדל בבית היתומים 'גברתנו של הרחמים' ואז ברחובות מאז גיל שש עשרה. הבית של וולסי וטורמנט היה הבית שלו.

והוא לא רק היה בטוח כאן. הבינו אותו. לעזאזל, הוא גילה את האמת על עצמו. עד שטורמנט בא ומצא אותו, הוא לא ידע למה הוא שונה מאחרים או למה הוא כל כך כחוש וחלש. אבל ערפדים זכרים הם כאלה לפני שהם עוברים את הטורנספורמציה. אפילו טור, שהיה חבר מלא באחוות הפגיון השחור, היה פעם קטן, מסתבר.

וולסי הטתה את ראשו של ג'ון. “אתה יכול לספר לי מה זה היה?”

הוא נד בראשו והתחפר עמוק יותר לתוכה, אוחז בה בחוזקה כזאת שהוא הופתע שהיא עדיין יכולה לנשום.

זדיסט הופיע מול בית החווה של בלה וקילל. מישהו היה שוב בבית. היו עקבות צמיגים טריים בשלג הדק בשביל הגישה ועקבות צעדים לדלת. איזה חרא... היו הרבה עקבות צעדים, כה רבים הלוך ושוב מהמכונית שחנתה שם שנראה כאילו דברים הוצאו מהבית.

זה גרם לו לחשוש, כאילו חלקים קטנים ממנה נעלמו.

לעזאזל. אם המשפחה שלה תפרק את הבית, הוא לא ידע לאן ילך כדי להיות איתה.

במבט קשה, הוא בהה במרפסת הקדמית ובחלונות הארוכים של הסלון. אולי הוא צריך לקחת כמה מהחפצים שלה לעצמו. זה יהיה דבר נורא לעשות, אבל הוא הרי לא היה טוב מכדי לגנוב.

הוא תהה שוב בקשר למשפחה שלה. הוא ידע שהם אצילים מהמעלה הגבוהה ביותר, אבל זה היה כל מה שידע, והוא לא רצה לפגוש אותם כדי לגלות עוד. גם ביום הטוב ביותר שלו, הוא היה מחורבן עם אנשים, אבל המצב עם בלה הפך אותו למסוכן, לא רק מרושע. לא, טורמנט היה איש הקשר לקשרי הדם שלה, וזי תמיד נזהר לא להיתקל בהם.

הוא הלך לכניסה האחורית של הבית, נכנס דרך המטבח, וכיבה את האזעקה. כפי שעשה בכל פעם, הוא בדק קודם כול את הדגים שלה. שבבי מזון פוזרו על המים, מה שהעיד על כך שמישהו כבר דאג להם. הוא כעס שההזדמנות לעשות זאת נלקחה ממנו.

למען האמת, הוא חשב על הבית שלה כעל המקום שלו עכשיו. הוא ניקה אותו לאחר שהיא נחטפה. הוא השקה את הצמחים וטיפל בדגים. הוא הלך בחדרים, ועלה במדרגות, ובהה מהחלונות וישב על כל כיסא וספה ומיטה. לעזאזל, הוא כבר החליט לקנות את המקום הארוך כשהמשפחה שלה תמכור אותו. אף על פי שמעולם לא היה לו בית ולא היו לו חפצים אישיים, הקירות האלה והגג הזה והחרא שחסה בפנים – כל זה יהיה שלו. מקדש לזכרה.

זי הסתובב בבית במהירות, ובדק מה נלקח. לא הרבה. ציור וצלחת כסף מהסלון ומראה מהמסדרון בכניסה. הוא תהה מדוע החפצים האלה דווקא נבחרו, ורצה שהם יחזרו למקומם הטבעי.

כשהוא נכנס למטבח שוב, הוא דמיין את החדר לאחר שהיא נחטפה. כל הדם, שבירי הזכוכית, הכיסאות וכלי החרסינה השבורים. מבטו נע לכתם גומי שחור על רצפת האורן. הוא יכול היה לנחש איך הכתם נוצר. בלה, נאבקת בלסד, נגררת, כשסוליית נעלה צווחת בעודה מותירה נתיב.

כעס זחל בחזה שלו עד שהוא התנשף מהתחושה המוכרת והמכוערת. אבל... ישו, זה לא היה הגיוני: זה שהוא מחפש אותה ואובססיבי בקשר אליה ומהלך בבית שלה. הם לא היו חברים. לעזאזל, הם אפילו לא היו מכרים. והוא לא היה נחמד אליה בשתי הפעמים שבהן הם נפגשו.

הוא כל כך התחרט על כך. במשך הרגעים המעטים ההם שהיו לו איתה, הוא הצטער שהוא לא היה כל כך... טוב, בתור התחלה, היה טוב אם הוא לא היה מקיא אחרי שהוא גילה שהוא מגרה אותה. אבל לא הייתה דרך לעצור את התגובה הזאת. אף נקבה פרט לגבירה הכלבתא החולנית שלו לא הייתה רטובה בשבילו מעולם, אז הוא בהחלט לא ראה בשר נשי חלקלק כמשהו טוב.

כשהוא זכר את בלה צמודה לגוף שלו, הוא עדיין תהה מדוע היא רצתה לשכב איתו. הפנים שלו היו הרוסות לגמרי. הגוף שלו לא היה במצב טוב אם הוא לא היה מקיא אחרי שהוא גילה שהוא מגרה אותה. המרטש להיראות כמו חבר בצופים. לעזאזל, הוא כעס על הכול ועל כולם כל הזמן. היא הייתה יפהפייה ורכה ואדיבה, נקבה מלכותית ואצילית ממוצא מיוחס.

אבל הסתירות ביניהם היו העניין, נכון? הוא היה מעין יציאה מהשגרה בעבורה. טיול בצד הפראי. היצור הפראי שיעזעזע אותה במידה כזאת שיוציא אותה מהחיים הנחמדים והקטנים שלה לשעה או שתיים. ואף על פי שכאב שרואים אותו רק בתור מה שהוא בדיוק, הוא עדיין חשב שהיא... מקסימה.

מאחוריו שמע שעון אורלוגין מתחיל לצלצל. השעה הייתה חמש.

הדלת הקדמית של הבית נפתחה בקול חריקה.

במהירות וללא קול, זי שלף פגיון שחור מהנדן הצמוד לחזה שלו ונצמד אל הקיר. הוא עיקל את ראשו כך שיוכל לראות ממורד המסדרון את חדר הכניסה.

בוץ' הרים את ידיו באוויר בעודו נכנס. "זה רק אני, זי."

זדיסט הוריד את הלהב, ואז השיב אותו לנדן.

הבלש לשעבר ממחלק הרצח היה יוצא דופן בעולם שלהם, בן האנוש היחיד שאי פעם נעשה חלק מהחוג הפנימי של האחוזה. בוץ' היה השותף לדירה של וי, השותף של רייג' בהרמת משקולות בחדר הכושר, השותף של פיורי לאהבת הבגדים. ומסיבותיו שלו, הוא היה אובססיבי בקשר לחטיפה של בלה, אז היה לו גם משהו במשותף עם זי.

"מה העניינים, שוטר?"

"אתה חוזר למחנה?" הוא אולי ניסח את זה בלשון שאלה, אבל זאת נשמעה הצעה.

"לא כרגע."

"אור היום מתקרב."

"למי אכפת. פיורי שלח אותך להביא אותי?"

"בחירה שלי. כשלא חזרת מהדבר ששילמת עליו, חשבתי שאולי אמצא אותך כאן."

זי שילב את זרועותיו מעל החזה. "אתה מודאג מהאפשרות שהרגתי את הנקבה שלקחתי לסמטה?"

"לא. ראיתי אותה עובדת במועדון לפני שהלכתי."

"אז למה אני מתבונן בכך עכשיו?"

הזכר התבונן כאילו הוא מחבר את המילים בראשו, המשקל שלו זע קדימה ואחורה בנעליים היקרות שאהב. הוא פתח את כפתורי מעיל הקשמיר השחור היקר שלו.

אה... אז בוץ' כאן בתור שליח. "תדבר כבר, שוטר."

בן האנוש שפשף את הגבה שלו באגודלו. "אתה יודע שטור דיבר עם המשפחה של בלה, נכון? ושהאח שלה ממש חמום מוח? ובכן, הוא יודע שמישהו בא לכאן. הוא יודע את זה בגלל מערכת האבטחה של הבית. בכל פעם שהיא מכובה או מופעלת, הוא מקבל אות. הוא רוצה שהביקורים יפסקו, זי."

זדיסט חשף את הניבים שלו. "החיים קשים."

"הוא יציב שומרים."

"למה אכפת לו, לעזאזל?"

"נו, בנאדם, זה הבית של אחותו."

בן זונה. "אני רוצה לקנות את הבית."

"אין מצב, זי. טור אמר שהמשפחה לא מוכרת בעתיד הקרוב. הם רוצים להחזיק את הבית ברשותם."

זי הידק את שיניו לרגע. "שוטר, תעשה לעצמך טובה ותענוף מכאן."

"אני מעדיף להסיע אותך הביתה. ממש קרוב לזריחה."

"כן, אני ממש צריך שבן אנוש יגיד לי את זה."

בוץ' קילל כשנשף. "בסדר, תטגן את עצמך אם זה מה שאתה רוצה. רק אל תחזור לכאן. המשפחה שלה סבלה מספיק."

ברגע שהדלת הקדמית נסגרה, זי חש איך הגוף שלו מאדים, כאילו שמישהו עטף אותו בחוזקה בשמיכה חשמלית והגביר את החום. זיעה כיסתה את פניו ואת חזהו והקיבה שלו התהפכה. הוא הרים את ידיו. כפות ידיו היו רטובות והאצבעות רטטו קלות.

סימני מתח גופניים, חשב.

הוא בבירור הגיב באופן רגשי, אף על פי שלא היה לו מושג איזו תגובה זו. כל הדברים שקלט היו תסמינים משניים. בתוכו לא היה דבר, אף רגש שהוא היה מסוגל לזהות.

הוא התבונן סביב ורצה לשרוף את בית החווה, פשוט לשרוף אותו עד אפר כדי שאף אחד לא יוכל לקבל אותו. זה עדיף מאשר לדעת שהוא כבר לא יכול להיכנס.

הבעיה הייתה שלשרוף את המקום היה כמו לפגוע בה.

אז אם הוא לא יכול להותיר מאחוריו ערימת אפר, הוא רצה לקחת משהו. כשהוא חשב מה הוא יכול לשאת איתו ועדיין להיעלם, הוא הרים את ידו לשרשרת הדקה אותה ענד סביב הגרון.

השרשרת בה שובצו יהלומים זעירים הייתה שלה. הוא מצא אותה בהריסות בלילה לאחר שהיא נחטפה, על רצפת הטרסה קוטה מתחת לשולחן המטבח שלה. הוא ניקה אותה מהדם שלה, תיקן את הסוגר השבור, וענד אותה מאז.

ויהלומים הם נצחיים, נכון? הם מחזיקים מעמד לנצח. ממש כמו הזיכרונות שלו ממנה.

לפני שזדיסט עזב, הוא התבונן במכל הדגים בפעם האחרונה. המזון כמעט אזל, נאכל מפני המים על ידי פיות פעורים קטנים, פיות שאכלו מלמטה.

ג'ון לא ידע כמה זמן הוא נותר בזרועותיה של וולסי, אבל לקח לו זמן מה לשוב למציאות. כשהתרומם לבסוף, היא חייכה אליו.

"אתה בטוח שאתה לא רוצה לספר לי על הסיוט?"

ידיו של ג'ון התחילו לנוע, והיא התבוננה בהן בריכוז מכיוון שעדיין למדה את שפת הסימנים. הוא ידע שהוא ממהר מדי, אז הוא נשען והרים אחת מהמחברות שלו ועט מהשולחן לצד המיטה.

זה היה כלום. אני בסדר עכשיו. אבל תודה שהערת אותי.

"אתה רוצה לחזור לישון?"

הוא הנהן. נראה שהוא לא עשה שום דבר חוץ מלישון ולאכול במשך החודש וחצי האחרונים. מצד שני, היו לו עשרים ושלוש שנים של הרעבה וחוסר שינה לפצות עליהן.

הוא נכנס בין הסדינים, וולסי התיישרה לצדו. ההיריון שלה לא ניכר מאוד כשהיא עמדה, אבל כשהיא ירדה נראתה בליטה קטנה מתחת לחצאית הרחבה שלה.

“אתה רוצה שאדליק את האור בחדר השינה שלך?”

הוא נד בראשו לשלילה. זה רק יגרום לו להרגיש עוד יותר כמו נמושה, וכרגע האגו שלו ספג את כל המהלומות שהוא מסוגל להתמודד איתן.

“אני אהיה ליד שולחן העבודה שלי, בסדר?”

כשהיא יצאה מהחדר, הוא הרגיש רע בגלל ההקלה שחש, אבל עם חלוף הבהלה הוא התבייש בעצמו. גבר לא מתנהג כפי שהוא התנהג עכשיו. גבר היה לוחם נגד השדה בהירת השיער בחלום ומנצח. וגם אם היה מפקד, גבר לא היה מתחבא ורועד כבן חמש כשהתעורר.

מצד שני, ג'ון לא היה גבר. לפחות עוד לא. טור אמר שהשינוי לא יגיע עד שיהיה קרוב יותר לגיל עשרים וחמש, והוא חיכה בחוסר סובלנות שהשנתיים האלה יעברו. הוא אמנם הבין כעת למה גובהו היה רק מטר שישים ושבעה ומשקלו רק חמישים קילוגרמים, אבל זה עדיין היה קשה. הוא שנה לראות כל יום את גופו הגרום במראה. שנה ללבוש בגדים במידת ילדים אף על פי שחוקית יכול היה לנהוג ולהצביע. הוא נרתע מהמחשבה שמעולם לא נגרמה לו זקפה, גם לא כשהתעורר מחלום ארוטי. והוא גם מעולם לא נישק אישה.

לא, הוא פשוט לא חשב שהוא משהו בתחום הגברי. במיוחד בהתחשב במה שקרה לו לפני כמעט שנה. אלוהים, יום השנה של ההתקפה מתקרב, נכון? הוא התכווץ וניסה לא לחשוב על גרם המדרגות המזוהם או על האיש שהצמיד סכין לגרונו או על הרגעים הנוראיים בהם נלקח ממנו דבר שלעולם לא יוכל להשיב, התמימות שלו חוללה, נעלמה לנצח.

הוא אילץ את המחשבות שלו להפסיק להסתחרר, ואמר לעצמו שלפחות הוא כבר לא חסר תקווה. בקרוב הוא ישתנה לגבר.

המחשבות על העתיד הטרידו אותו, אז הוא זרק את השמיכה והלך לארון שלו. כשהוא פתח את הדלת הכפולה, הוא עדיין לא היה רגיל למה שראה. בכל חייו לא היו לו כל כך הרבה מכנסיים וחולצות ומעילי פליז, אבל הנה הם, חדשים ורעננים... כל הרוכסנים שלהם עבדו, אף כפתור לא היה חסר, הבד היה שלם והתפרים לא היו קרועים. היו לו אפילו זוג נעלי ניילי אייר שוקס.

הוא הוציא מעיל פליז ולבש אותו, ואז הכניס את רגליו הדקות לזוג מכנסי חאקי. בחדר האמבטיה הוא שטף את ידיו ואת פניו וסירק את שערו הכהה. ואז הלך למטבח, הולך בחדרים שעוצבו בסגנון נקי ומודרני, אבל רוהטו ברהיטים, בבדים וביצירות אמנות מהרנסנס האיטלקי. הוא עצר כששמע את קולה של וולסי בוקע מחדר העבודה.

“... סיוט כלשהו. תשמע, טור, הוא היה מבוועת... לא, הוא לא רצה לספר לי על מה, ולא לחצתי. אני חושבת שהגיע הזמן שהוא יפגוש את הברס. כן. אה-הא. הוא צריך לפגוש את רת' קודם. בסדר. אני אוהבת אותך, קֵלֶן שלי. מה? אלוהים, טור, גם אני מרגישה ככה. אני לא יודעת איך חיינו לפני שהוא הגיע. הוא מביא כזאת ברכה לחיינו.”

ג'ון נשען על הקיר במסדרון ועצם את עיניו. מוזר. זה מה שהוא הרגיש כלפיהם.

שעות לאחר מכן, או לפחות היא חשה שעברו שעות, בלה התעוררה כששמעה את רשת המתכת מחליקה הצידה. הריח המתוק של אלסד נישא עד אליה, גובר על ריחה החריף של הארמה הלחה.

“שלום, רעיה.” הרתמה סביב גופה התהדקה כשהוא הרים אותה החוצה.

מבט אחד בעיניו החומות הבהירות אמר לה שזה לא הזמן לבחון גבולות. הוא היה מתוח, והחיוך שלו היה נרגש מדי. וחוסר איזון לא היה טוב אצלו.

כשהרגליים שלה נגעו ברצפה, הוא משך ברתמה כך שהיא נפלה עליו. “אמרתי שלום, רעיה.”

“שלום, דיוויד.”

הוא עצם את עיניו. הוא אהב לשמוע אותה אומרת את שמו. “הבאתי לך משהו.”

הוא הותיר את הרתמות מעליה והוביל אותה לשולחן מפלדת אל-חלד שהיה במרכז החדר. כשהוא כבל אותה באזיקים לשולחן, היא ידעה שעדיין חושך בחוץ. הוא התרשל בקשירתה רק במשך היום, כשהיא לא יכלה לברוח.

אלסד יצא מהחדר והותיר את הדלת פתוחה לרווחה. נשמעו קולות צעדים ואנקות, והוא שב כשהוא גורר ערפד אזרח מנומנם. ראשו של הזכר התנווד על כתפיו כאילו יש לו ציר משוחרר, ורגליו נגררו מאחור. הוא לבש מכנסיים שחורים וסוודר קשמיר שהיו יפים פעם, אבל כעת היו קרועים ורטובים ומוכתמים בדם.

כשאנקה נחנקת בגרונה, בלה נסוגה עד שהחבל שלה מנע ממנה להתרחק עוד. היא לא מסוגלת לצפות בעיניו. פשוט לא מסוגלת.

אלסד משך בכוח את הזכר לשולחן, והשכיב אותו עליו. שרשראות נכרכו סביב פרקי ידיו וקיסוליו בייעילות, וחוברו בסוגרי מתכת. ברגע שעניו המעורפלות של האזרח חזו בכלים שעל המדפים, הוא החל להיבהל. הוא משך את כבלי הפלדה שלו, וגרם להם לשקשק על שולחן המתכת.

מבטה של בלה פגש במבטו כחול העיניים של הערפד. הוא היה מבועת, והיא רצתה להרגיע אותו, אבל היא ידעה שזה לא חכם. אלסד המתין וצפה בתגובה שלה.

ואז הוא הוציא סכין.

הערפד שעל השולחן צרח כשהמחסל נשען מעליו. אבל דיוויד רק משך את הסוודר של הזכר וחתך אותו, חושף את החזה והגרונן שלו.

בלה ניסתה להילחם בזה, אבל תאוות הדם התעוררה בבטנה. עבר זמן מאז אכלה, אולי חודשים, וכל המתח שעברה גרם לכך שהגוף שלה היה זקוק מאוד למה שרק הזנה מהמין השני יכולה לתת לה.

אלסד אחז בזרועה וסובב אותה, והאזיק החליק איתה במורד המעקה של השולחן.

“חשבתי שאת בטח צמאה,” המחסל הושיט יד ושפשף את פיה באגודל שלו. “אז הבאתי לך את זה, כדי שתוכלי לשתות.”

עיניה התרחבו.

"נכון. הוא כאן בשבילך. מתנה. הוא טרי, צעיר. עדיף על השניים שיש לי בחורים עכשיו. ואנחנו יכולים להחזיק אותו כאן כל עוד הוא ישרת אותך." אלסל דחף את השפה העליונה שלה וחשף את שיניים. "לעזאזל... איך הניבים מתארכים. את רעבה, נכון, רעיה?"

היד שלו אחזה בכוח בעורף שלה והוא נישק אותה, מלקק אותה בלשונו. היא הצליחה איכשהו לא להקיא עד שהוא הרים את ראשו.

"תמיד תהיתי איך זה נראה," אמר, כשמבטו בוחן את פניה. "זה ידליק אותי? אני לא בטוח אם אני רוצה שזה ידליק אותי. אני חושב שאני מעדיף אותך טהורה. אבל את חייבת לעשות את זה, נכון? אחרת תמותי."

הוא דחף את הראש שלה מטה לעבר הגרון של הזכר. כשהיא התנגדה, אלסל צחק בשקט ודיבר לתוך אוזנה.

"כל הכבוד. אם היית הולכת אליו מרצונך, אני חושב שהייתי מכה אותך מרוב קנאה." הוא ליטף את השיער שלה ביד הפנויה שלו. "עכשיו תשתי."

בלה התבוננה בעיניו של הערפד. *אלוהים אדירים...*

הזכר הפסיק להיאבק ובהה בה, כשעיניו בולטות כאילו הן עומדות לצאת מראשו. עם כל הרעב שחשה, היא לא יכלה לשאת את המחשבה שתיקח ממנו.

אלסל אחז בצוואר שלה בחוזקה, וקולו נעשה אכזרי. "כדאי מאוד שתשתי ממנו. טרחתי מאוד להביא את הדבר המזוין הזה בשבילך."

היא פתחה את פיה, לשונה מחוספסת כנייר זכוכית מרוב צמא. "לא..."

אלסל קירב את הסכין לעיניה. "בדרך זו או אחרת, הוא ידמם בדקה וחצי הבאות. אם אני אתחיל לעבוד עליו, הוא לא יחזיק מעמד זמן רב. אז אולי כדאי שתנסי, רעיה?"

דמעות פילחו את עיניה במחשבה על העוולה שתבצע.

"אני כל כך מצטערת," לחשה לזכר הכבול.

ראשה נמשך לאחור, וכף ידו של אלסל הכתה את פניה משמאל. הסטירה סובבה את גופה העליון, והמחסל אחז בשערה כדי למנוע ממנה ליפול. הוא משך בחוזקה, מכופף את גופה. לא היה לה מושג לאן נעלם הסכין שהיה בידו.

"את לא מתנצלת בפני זה." הוא סגר את ידו על הסנטר שלה, חופר באצבעותיו מתחת לעצמות לחייה. "אני היחיד שאת דואגת בקשר אליו. ברור? אמרתי, האם ברור?"

"כן," התנשפה.

"כן, מה?"

"כן, דיוויד."

הוא אחז בזרוע הלא כבולה שלה וכופף אותה מאחורי גבה. כאב הכה בכתף שלה. "תגידי לי שאת אוהבת אותי."

משום מקום, כעס הצית סופת להבה בחזה שלה. היא לעולם לא תאמר לו את המילה הזאת. לעולם לא.

עיניה בהקו והיא חשפה את שיניה. ברגע שעשתה זאת, ההתרגשות שלו גרמה לו לאבד שליטה, וגופו התחיל לרעוד בעוד נשימתו הופכת להתנשפיות מהירות. הוא היה מוכן מיד להילחם בה, מעורר לקרב, מוכן כאילו היה זקוף למין. זה היה החלק במערכת היחסים שלהם בעבורו הוא חי. הוא אהב להילחם בה. הוא אמר לה שהנשים הקודמות שלו לא היו חזקות כמוה, לא היו מסוגלות להחזיק מעמד זמן כה רב לפני שאיבדו הכרה.

"תגידי לי שאת אוהבת אותי."

"אני. מתעבת. אותך."

כשהוא הרים את כף ידו וקמץ אותה לאגרוף, היא התבוננה בו בזעם, יציבה, שלוה, מוכנה לספוג את המכה. הם נותרו כך במשך זמן רב, הגוף של שניהם כפוף כמו שני חצאי לב, קשורים על ידי חוטי האלימות ביניהם. ברקע, יבב הזכר האזרח על השולחן.

לפתע חיבקו אותה זרועותיו של אלסל והוא קבר את פניו בצוואר שלה. "אני אוהב אותך," אמר. "אני כל כך אוהב אותך... אני לא יכול לחיות בלעדייך—"

"אלוהים אדירים," אמר מישהו.

אלסל ובלה התבוננו שניהם לכיוון הקול. הדלת של מרכז השכנוע הייתה פתוחה לרווחה ומחסל בהיר שיער עמד בפתח, קפוא במקומו.

הבחור התחיל לצחוק ואז אמר את המילים שגרמו לכל הדברים שקרו לאחר מכן: "אני הולך להלשין."

דיוויד החל לרוץ בכל המהירות לעבר אלסל השני, רודף אחריו החוצה.

בלה לא היססה, כשקולות הקרב הראשונים נשמעו, היא התחילה לעבוד על השלשלאות שכבלו את פרק ידו הימני של האזרח, פתחה את הסוגרים, ושחררה את הסוגר. אף אחד מהם לא אמר מילה כשהיא שחררה את ידו ואז התחילה לעבוד על פרק ידו הימני. ברגע שהיה מסוגל, הזכר עבד במהירות רבה כשלה, משחרר במהירות את צד שמאל שלו. בשנייה שבה היה חופשי, הוא קפץ מהשולחן והתבונן באזיקי הפלדה שקשרו אותה.

"אתה לא יכול להציל אותי," אמרה. "המפתחות היחידים נמצאים עליו."

"אני לא מאמין שאת עדיין בחיים. שמעתי עלייך—"

"לך, קדימה—"

"הוא יהרוג אותך."

"לא, הוא לא יהרוג אותי." הוא רק יגרום לה להצטער שהיא לא מתה. לך! הקרב הזה לא יימשך לנצח."

"אני אחזור להציל אותך."

"תלך הביתה." כשהוא פתח את פיו, היא אמרה. "תשתוק ותתרכז. אם תוכל, תספר למשפחה שלי שאני לא מתה. לך!"

היו דמעות בעיניו של הזכר כשהוא עצם אותן. הוא שאף עמוקות פעמיים... ונעלם.

בלה התחילה לרעוד כל כך שהיא נפלה לרצפה, כשזרועה מורמת מעל לראשה על ידי האזיק שכבל אותה לשולחן.

קולות הקרב בחוץ פסקו לפתע. היה שקט ואז הבזק אור וקול נפץ. היא ידעה ללא ספק שהלסר שלה ניצח.

אלוהים... זה עמד להיות רע. זה עמד להיות יום ממש, ממש רע.

זדיסט עמד על הדשא מכוסה השלג של בלה עד הרגע האחרון האפשרי, ואז השתגר אל התפלצת הגותית המדכאת בה גרו כל חברי האחוה. הבית נראה כמו משהו שיצא מסרט אימה, מכוסה גרגולים וצללים וחלונות מזכוכית מצופה בנחושת. מול הרי האבן הייתה חצר מלאה מכוניות, וגם בית אורחים שבו ישנו בוץ ווי. חומה בגובה שישה מטרים הקיפה את המחנה, הכניסה נעשתה דרך שער כפול וכמה הפתעות מרושעות חיכו שם כדי למנוע ממבקרים לא רצויים להיכנס.

זי הלך לדלתות המחוסמות של הבית הראשי ופתח אחת מהן. כשהוא נכנס לחדר הכניסה, הוא הקיש קוד במקלדת קטנה וקיבל אישור כניסה מידי. הוא עיווה את פניו כשנכנס לטרקלין. החדר המרשים עם גווני התכשיטים ועלי הזהב ורצפת הפסיפס הפרועה היה כמו בר צפוף: יותר מדי גורמים מעוררים.

מימינו, הוא שמע את קולות חדר האוכל המלא: הנקישות השקטות של כסף על חרסינה, מילים שקטות מבת', צחקוק של רת'... וקול הבס של רייג' שקטע אותו. היה שקט, כנראה מכיוון שהוליווד עיווה את פניו, ואז הצחוק של כולם התערבב, נשפך כמו גולות בוקות על רצפה נקייה.

הוא לא היה מעוניין לפגוש את אָחיו, ובטח לא לאכול איתם. כולם כבר יודעים ודאי שהעיפו אותו מהבית של בלה כמו עבריינין כיוון שבילה שם יותר מדי זמן. לא שמרו סודות רבים בתוך האחוה.

זי הלך לגרם המדרגות הגדול, ועלה בהן שתיים-שתיים. ככל שעלה מהר יותר, כך דממו קולות הארוחה, והשקט התאים לו. בראש גרם המדרגות הוא פנה שמאלה ואז הלך במורד מסדרון ארוך עם פסלים יוניים-רומיים. האתלטים והלוחמים משיש הוארו על ידי תאורה מוסתרת, והרגליים, הזרועות והחזה העשויים משיש יצרו תבנית על הקיר האדום כדם. אם הולכים בו לאורך זמן רב מספיק, זה כמו לעבור על פני הולכי רגל כשנמצאים במכונית, כשהקצב של הגוף של הפסלים מעיר לחיים את מה שלא זז במציאות.

החדר בו ישן היה בקצה המסדרון, וכשהוא פתח את הדלת הוא נתקל בחומה של קור. הוא אף פעם לא הדליק את החימום או את המיזוג, כפי שהוא אף פעם לא ישן במיטה או השתמש בטלפון או הניח משהו בשידות העתיקות. הארון היה הדבר היחיד לו היה זקוק, והוא הלך שם להתפרק מכלי הנשק שלו. כלי הנשק והתחמושת מוקמו בארונות חסינות אש מאחור, וארבע החולצות ושלושת בגדי העור שלו היו תלויים קרוב זה לזה. מכיוון שחדר הארונות היה כמעט ריק, הוא חשב לעתים קרובות על עצמות כשנכנס לשם, כשכל הקולבים העירומים ומוטות הנחושת נראים דקים ושבירים.

הוא התפשט והתקלח. הוא היה רעב למזון, אבל העדיף להרגיש כך. כאב הרעב, הכמיהה היבשה של הצמא... העובדה שמה שמנע מעצמו היה בשליטתו תמיד, הרגיעה אותו. אם הוא היה מסוגל לא לישון, הוא היה מונע גם את זה מעצמו. ותאוות הדם הארורה...

הוא רצה להיות נקי. מבפנים.

כשהוא יצא מהמקלחת הוא העביר סכין גילוח חשמלי על ראשו כדי שהשיער יישאר קרוב לגולגולת, ואז התגלח במהירות. עירום, קר, כבד תנועה מהאכלה, הוא הלך למזרן שלו על הרצפה. כשהוא עמד מעל שתי השמיכות המקופלות שסיפקו ריפוד בערך כמו שני פלסטרים, הוא חשב על המיטה של בלה. המיטה שלה הייתה גדולה ולבנה לגמרי. ציפיות וסדינים לבנים, שמיכה גדולה ולבנה כמו לחם, וכרית לבנה דמוית פודל למרגלות המיטה.

הוא שכב על המיטה שלה. לעתים קרובות. נהנה לחשוב שהוא יכול להריח אותה. לפעמים, הוא אפילו התגלגל עליה, כשהרכות נענית לגוף הקשה שלו. זה היה כמעט כאילו היא נוגעת בו, ועדיף מאשר לו הייתה נוגעת בו באמת. הוא לא היה מסוגל לשאת את המחשבה שמישהו יניח ידיים עליו, אבל הוא הצטער שלא נתן לבלה לגעת בחלק קטן מברשו פעם אחת. איתה, אולי הוא היה מסוגל להתמודד עם זה.

מבטו נע לגולגולת המונחת על הרצפה ליד המזרן. ארובות העיניים היו חורים שחורים, והוא דמיין את שילוב הקשתית והאישון שבהו בו בעבר. בין השיניים נמתחה רצועת עור שחורה ברוחב חמישה סנטימטרים. לפי המסורת, נכתבו על הרצועה מילות מסירות לנפטר, אבל על הרצועה שבין הלסתות האלה לא נכתב דבר.

כשהוא שכב, הוא הניח את ראשו לידה, והעבר חזר אליו, השנה הייתה 1802...

העבד התעורר חלקית. הוא שכב על גבו וכל גופו כאב, אף על פי שלא יכול היה לחשוב על סיבה לכך... עד שזוכר שהחל לעבור את הטרנספורמציה בלילה הקודם. במשך שעות שותק על ידי הכאב של שרירים צומחים, עצמות מתעבות, גוף שמשתנה למשהו עצום.

מוזר... אכן, צווארו ופרקי ידיו כאבו בדרכים שונות.

הוא פקח את עיניו. התקרה הייתה הרחק מעליו ומסומנת על ידי סורגים שחורים ודקים כאבן. כשסובב את ראשו, הוא ראה דלת אלון שבמורד קורותיה העבות היו סורגים נוספים. גם על הקירות היו רצועות מתכת... בצינוק. הוא בצינוק, אבל למה? וכדאי שיתחיל לבצע את חובותיו לפני...

הוא ניסה להתיישב, אבל זרועותיו ושוקיו הוצמדו למקום. הוא משך את גופו בעיניים מתרחבות.

"זהירות!" זה היה הנפח. והוא קעקע רצועות שחורות על נקודות השתייה של העבד.

הו, בתולה יקרה בנשייה, לא. לא זה...

העבד נלחם נגד שלשלאותיו, והזכר השני הרים מבט בכעס. "הירגע! איני מוכן לספוג הצלפות על פגם שאינו באשמתי."

"אני מתחנן בפניך... קולו של העבד נשמע משונה. הוא היה עמוק מדי. "רחם עליי."

הוא שמע צחוק נשי שקט. גבירת הבית נכנסה לתא, כששמלת המשי הלבן הארוכה שלה מותירה שובל מאחור על רצפת האבן ושיערה הבלונדיני אופף את כתפיה.

העבד השפיל את עיניו כיאות והבין שהוא נטול כל בגדים. הוא הסמיק במבוכה והצטער שאינו מכוסה.

”התעוררת, אמרה, וניגשה אליו.

לא היה לו מושג מדוע היא באה לראות בעל מעמד נמוך כשלו. הוא היה משרת מטבח ולא יותר. מעמדו פחות מאשר המשרתות שניקן את חדרי השירותים שלה.

”התבונן בי, פקדה הגבירה.

הוא עשה כפי שנאמר לו, אף על פי שזה סתר כל מה שאי פעם ידע. הוא מעולם לא הורשה לפגוש במבטה בעבר.

מה שהוא ראה בעיניה הותיר אותו המום. היא התבוננה בו כפי שאף נקבה מעולם לא התבוננה בו. חמדנות ניכרה בעצמות המעודנות של פניה, ומבטה האפל זהר בכוונה שלא הצליח להבין.

”עיניים צהובות, מלמלה. כה נדיר, כה יפה.”

ידה נחתה על הירך החשופה של העבד. הוא נרתע למגע בתחושת אי נוחות. זה לא צריך לקרות, חשב. היא לא צריכה לגעת בו שם.

”התגלית כהפתעה כה נהדרת. אל דאגה, האכלתי היטב את מי שמשך את תשומת לבי אליך.”

”גבירה... אני מתחנן בפניך שתתני לי ללכת לעבוד.”

”אתה תעבוד.” ידה נעה אל נקודת המפגש באגן שלו, היכן שהירכיים פגשו את המותניים. הוא קפץ ושמע את הקללה השקטה של הנפח. ”ואיזו ברכה בעבורי. עבדהדם שלי נפל קורבן לתאונה מצערת היום. ברגע שהמגורים שלו יחודשו, יעבירו אותך אליהם.”

העבד הפסיק לנשום. הוא ידע על הזכר שהיא החזיקה בחדר נעול, שכן הוא הביא מזון לתא. לפעמים, כשהותיר את המגש בידי השומרים, הוא שמע קולות מוזרים בוקעים מאחורי הדלת הכבדה.

הגבירה ודאי הבחינה בפחד שלו, שכן היא נשענה מעליו, מתקרבת במידה כזו שיכול היה להריח את עורה המבושם. היא צחקה צחוק שקט, כאילו טעמה את הפחד שלו והמאכל ערב לחיכה.

”למעשה, אני מחכה בקוצר סבלנות לרגע בו אוכל לקחת אותך.” כשהיא פנתה לעזוב, היא התבוננה בזעף בנפח. ”זכור מה אמרתי או שאדאג שישלחו אותך אל השחר. אף שגיאה עם המחט. העור שלו מושלם מכדי שתפגום בו.”

הקעקוע הושלם זמן קצר לאחר מכן, והנפח לקח את הנר האחד איתו, מותיר את העבד קשור על השולחן באפילה.

הוא רעד מייאוש ומאימה כשהמעמד החדש שלו התחוויר לו. הוא היה כעת השפל שבשפלים, מוחזק בחיים רק כדי להאכיל אחרת... ורק הבתולה ידעה מה עוד מצפה לו.

עבר זמן רב עד שהדלת נפתחה שוב ואור נרות הראה לו שהעתיד שלו הגיע: הגבירה בגלימה שחורה עם שני זכרים הידועים באהבתם לבני מינם.

”תנקו אותו בעבורי, ציוותה.

הגבירה צפתה כשהעבד נשטף ונמשך בשמן, והיא נעה סביב גופו כאור הנר, תמיד זעה, לא דוממת לרגע. העבד רעד, ושנא את התחושה של ידי הזכרים על פניו, החזה שלו, איבריו המוצנעים. הוא פחד שאחד מהם או שניהם ינסו לקחת אותו בדרך טמאה.

כשהם סיימו, הגבוה ביניהם אמר, "שננסה אותו בעבורך, גבירה?"

"אני מעדיפה לשמור אותו לעצמי הלילה."

היא שמטה את הגלימה שלה וטיפסה על השולחן בגמישות, רוכבת על העבד. ידיה חיפשו את הכשר הפרטי שלו, ובזמן שהיא ליטפה אותו הוא היה מודע לכך שהזכרים האחרים מענגים את עצמם. כשהעבד לא הקשיח, היא כיסתה אותו בשפתיה. הצלילים בחדר היו מבעיתים, נאקות הזכרים ופיה של הגבירה שמציץ ונישק.

ההשפלה הייתה מלאה כשהעבד החל לבכות, ודמעות נזלו מקצוות עיניו, אל הרקות שלו ועד אוזניו. מעולם לא נגעו בין רגליו בעבר. כזכר לפני הטרנספורמציה, גופו לא היה מוכן או מסוגל להזדווג, אף על פי שזה לא מנע ממנו לצפות לכך שיום אחד יהיה עם נקבה. הוא תמיד דמיין שהחיבור יהיה נפלא, שכן בחדרי העבדים הוא ראה מדי פעם את מעשה ההתענגות.

אבל עכשיו... כשהאינטימיות קרתה כך, הוא התכייש בכך שהעז לרצות משהו.

לפתע, הגבירה שחררה אותו וסטרה על פניו. הסימן שכף ידה הותיר כאב כשהיא ירדה מהשולחן.

"הביאו לי את המשחה", פקדה. "הדבר הזה שלו לא יודע מה תפקידו."

אחד מהזכרים ניגש לשולחן עם קדרה קטנה. העבד חש שמישהו שם עליו יד חלקלקה, הוא לא היה בטוח מי, ואז הייתה תחושה בוערת. בזמן שמשקל מוזר התמקם במפשעה שלו, הוא חש משהו זע על הירך שלו וזוחל לאט על הבטן שלו.

"הו... בתולה בנשייה", אמר אחד הזכרים.

"איזה גודל", נשם השני. "הוא היה גורם למי מעמקי באר להישפך מגדותיה."

גם קולה של הגבירה היה נדהם. "זה עצום."

העבד הרים את ראשו. היה דבר כביר ונפוח על הבטן שלו, שכמותו לא ראה מעולם.

הוא שכב על השולחן כשהגבירה טיפסה על ירכיו. הפעם הוא חש משהו אופף אותו, משהו רטוב. הוא הרים שוב את ראשו. היא הייתה מעליו והוא היה... בתוך גופה. היא נעה נגד גופו, בתנועת מעלה ומטה והתנשפה. הוא היה מודע במעורפל לכך שהזכרים האחרים בחדר שוב נאנקים, והקולות הנמוכים גברו בעודה נעה מהר יותר ויותר. ואז היו צעקות, שלה, שלהם.

הגבירה התמוטטה על החזה של העבד. בעודה מתנשפת בכבדות, היא אמרה, "תחזיקו את הראש שלו."

אחד העבדים הניח כף יד על מצחו של העבד ואז ליטף את שערו של העבד בידו השנייה. "כה יפה. כה רך. ותראו את כל הצבעים."

הגבירה קברה את ראשה בצוואר של העבד ונשכה אותו. הוא צעק מכאב הלקיחה. הוא ראה זכרים ונקבות שותים זה מזו בעבר, וזה תמיד נראה... נכון. אבל זה כאב וגרם לו לסחרחורת. ככל שהיא משכה בעורק שלו, כך הוא חש סחרחר יותר.

הוא ודאי התעלף, שכן כאשר התעורר היא הרימה את ראשה וליקקה את שפתייה. היא ירדה ממנו, כיסתה את עצמה, ושלושתם עזבו אותו לבד באפלה. רגעים לאחר מכן נכנסו שומרים שזיהה.

הזכרים האחרים סירבו להתבונן בו, אף על פי שהיה מיוודד איתם בעבר מכיוון שהכין את השיכר שלהם. אבל עכשיו הם הסבו את מבטיהם ולא דיברו. כשהוא התבונן בגופו הוא התבייש לראות שהמטחה ששמו עליו עדיין עובדת, שהמטה הפרטי שלו עדיין נוקשה ועבה.

הבוהק שלו גרם לו בחילה.

הוא רצה נואשות לומר לזכרים שזאת לא אשמתו, שהוא ניסה לגרום לבשר לרדת בכוח רצונו, אבל הוא היה מזועזע מכדי לדבר כשהשומרים שחררו את זרועותיו וקרסוליו מהשולחן. כשהוא קם הוא התנווד, שכן נמתח על גבו במשך שעות והיה רק יום לאחר הטרנספורמציה שלו. אף אחד לא עזר לו בעודו נאבק לעמוד זקוף, והוא ידע שזה מכיוון שהם לא רצו לגעת בו, לא רצו להיות קרובים אליו כעת. הוא הלך לכסות את עצמו, אבל הם קשרו אותו באזיקים במיומנות, ולא הייתה לו יד חופשייה.

הבושה גברה כשהוא נאלץ ללכת במורד המסדרון. הוא חש את המשקל הכבד על ירכיו קופץ עם צעדיו, מתרומם ויורד באופן מתועב. דמעות גאו והחליקן במורד לחייו, ואחד השומרים נחר בגועל.

העבד נלקח לחלק אחר של הטירה, לעוד חדר בעל קירות מוצקים ובהם סורגי פלדה. בחדר הזה היו משטח מיטה וסיר לילה ושטיח ולפידים שהיו קבועים גבוה בקירות, כשהכניסו אותו, הכניסו גם מזון ומים, מצרכים שהוכנסו על ידי משרת מטבח אחר שהכיר כל חייו. גם הזכר שלפני הטרנספורמציה סירב להתבונן בו.

ידיו של העבד שוחררו והוא נותר בחדר נעול.

אומלל ורועד, הוא הלך לפינה וישב על הרצפה. הוא חיבק את גופו בעדינות, שכן אף אחד אחר לא עשה זאת, וניסה לעשות חסד עם הצורה החדשה והשונה שלו... צורה שזכתה לשימוש כה פסול.

בעודו מתנוודד קדימה ואחורה, הוא דאג בקשר לעתידו. מעולם לא היו לו זכויות, השכלה או זהות. אבל לפחות קודם הוא היה חופשי לנוע כרצונו, וגופו והדם שלו היו שלו.

זיכרון התחושה של הידיים על עורו גרמה לגל של בחילה. הוא התבונן באיבריו המוצנעים והבין שהוא עדיין יכול להריח את הגבירה על גופו. הוא תהה כמה זמן הנפיחות תימשך.

ומה יקרה כשהיא תשוב אליו.

זדיסט שפשף את פניו והתגלגל. היא אכן שבה אליו. והיא מעולם לא באה לבד.

הוא עצם את עיניו נגד הזיכרונות, וניסה לכפות על עצמו להירדם. הדבר האחרון שהבזיק במוחו היה תמונה של בית החווה של בלה באחו מכוסה השלג שלו.

אלוהים, המקום היה כל כך ריק, נטוש למרות היותו מלא בדברים. עם היעלמותה של בלה, נלקח ממנו התפקיד החשוב ביותר שלו: אף על פי שהוא עדיין היה בנוי היטב ומסוגל למנוע מרוח ומקור ומזרים להיכנס, הוא כבר לא היה בית.

חסר נשמה.

במובן מסוים, בית החווה היה בדיוק כמוהו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן